

5. velikonočna nedelja

Jezus je pot k Očetu

»Vaše srce naj se ne vznemirja. Verujete v Boga, tudi vame verujte! V hiši mojega Očeta je veliko bivališč. Če bi ne bilo tako, ali bi vam rekel: Odhajam, da vam pripravim prostor? Ko odidem in vam pripravim prostor, bom spet prišel in vas vzel k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz. In kamor jaz grem, poznate pot.« Različica In veste, kam grem, in pot poznate. Tomaž mu je rekel: »Gospod, ne vemo, kam greš. Kako bi mogli poznati pot?« Jezus mu je dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni. Če ste spoznali mene, boste spoznali tudi mojega Očeta. Od zdaj ga poznate in videli ste ga.« Filip mu je rekel: »Gospod, pokaži nam Očeta in zadosti nam bo.« Jezus mu je dejal: »Filip, koliko časa sem med vami in me nisi spoznal? Kdor je videl mene, je videl Očeta. Kako moreš ti reči: »Pokaži nam Očeta.« Mar ne veruješ, da sem jaz v Očetu in Oče v meni? Besed, ki vam jih govorim, ne govorim sam od sebe; ampak Oče, ki ostaja v meni, opravlja svoja dela. Verujte mi, da sem jaz v Očetu in Oče v meni; če pa tega ne verujete, verujte zaradi del samih. Resnično, resnično, povem vam: Kdor veruje vame, bo dela, ki jih jaz opravljam, tudi sam opravljal, in še večja kot ta bo opravljal, ker grem jaz k Očetu. Jn 14,1-12

Gospod, kam greš ...

Ob današnjem evangeliju sem razmišljal, kaj naj vam sploh spregovorim. O večnosti, saj jo poznate. Kaj naj povem, česar že ne veste? Pa mi je prišlo na misel, da je Tomaž z vprašanji izzivalen, ker se mu ne da slediti, ne ker bi ne vedel. Noče zaupati, pa bi rad še dodatna pojasnila, kaj naj s svojim življenjem. Prav tako Filip zavlačuje. Kot da bi oba govorila, še malo nam razlagaj, bodi z nami in delaj. Če boš odšel, bomo morali delati mi. Ostani!

In tu jih Jezus spet razkrinka, ko pravi: Kdor veruje vame, bo dela, ki jih opravljam, opravljal tudi sam in še večja kot ta bo opravljal. Torej je sporočilo jasno: Na delo, naj dela pričujejo o naši veri. Za spodbudo, pa naj vam preberem del današnjega šmarničnega branja (Urška Smerkoltj, Z Vincencijem v naš čas, Celje 2011), ki govori o Vincenciju in njegovih sodelavcih.

Današnje šmarnično branje naj nas nagovori preko zgledov prvih hčera krščanske ljubezni, ki so pod vodstvom Vincencija in Ludovike postale pričevalke Božje ljubezni. Prva med njimi je Marjeta Naseau. Njena goreča predanost ubogim je močno nagovorila Vincencija in Ludoviko, da sta pričela razmišljati o novi ustanovi.

Bilo je leta 1620, ko je na misijonu k Vincenciju pristopila mlada žena, ki se mu je predstavila kot pastirica Marjeta. Sama se je naučila pisati in brati ter se tako uprla tedanji miselnosti, ki je nasprotovala izobraževanju kmečkih deklet. Za svoje poslanstvo je izbrala poučevanje deklic na vasi. Hodila je iz kraja v kraj, zbirala dekleta in jih učila pisanja in branja. Večkrat je bila zaradi tega zasramovana in celo preganjana. Njeno življenjsko pot pa je spremenilo srečanje z Vincencijem in njegovimi misijonarji, ki so pripovedovali o tem, kako v Parizu skrbijo za uboge. Čeprav je rada poučevala, je v tem trenutku spoznala, da jo Bog kliče k ubogim. Pod vodstvom Ludovike se je podala na pot služenja. Razdajala se je brez pridržkov. Delala je v bolnišnici, kjer je neomajno branila dostojanstvo kužnih bolnikov. Ni se hotela sprijazniti s tem, da so bili zaradi svoje boleznii odrinjeni na rob družbe. Svojo posteljo je odstopila eni izmed neozdravljivo bolnih deklet in nato tudi sama zbolela ter umrla za kužno

boleznijo. Vincencij je o njej rekel: »Marjeta Naseau iz Suresnesa je prva sestra, ki je imela srečo, da je drugim pokazala pot, čeprav sama tako rekoč ni imela drugega učitelja kakor Boga.«

Njenemu zgledu so sledila še druga dekleta. Med njimi je bila junaška Ivana Dalmagne, ki je dvakrat na dan obiskovala jetično dekle. Bila je priča tako odvratnim prizorom, da je mnogokrat bruhala in izgubila zavest. Pa vendar je vztrajala in vsako jutro prišla v hišo mlade bolnice.

Izjemno zvestobo poklicu je izkazala tudi Barbara Angiboust. Skrbela je za galjote in se ob njih učila krotkosti. Zaprti možje so jo zmerjali, ona pa jim je služila z izredno ponižnostjo. Bila pa je tudi dovolj pogumna, da je posredovala pri ječarjih, če je videla, da kdo od njih divje pretepa zapornike. Neka vojvodinja je prosila Vincencija, naj ji pošlje eno od sester, da bi ji stregla na domu. Določili so sestro Barbaro. Po nekaj dneh grofica opazi, da sestra joka. Vpraša jo, kaj jo tako žalosti. Sestra Barbara ji odvrne, da ji je težko biti tukaj, saj tako ne more služiti ubogim. Kasneje je postala zgledna predstojnica sester. Zgodilo se je, da jo je sosestra močno razžalila, kasneje pa je pristopila in jo prosila za odpuščanje. Sestra Barbara ji je ponižno odgovorila: »O draga sestra, vi me toliko prenašate, zakaj ne bi tudi jaz vas prenašala!« Še na smrtni postelji je ostala goreča in stanovitna Božja služabnica ter je z izredno potrpežljivostjo in ljubeznijo prenašala svojo bolezen.

Te kratke vrstice ne morejo zajeti vseh zgledov nesebičnega darovanja, ki so ga s svojim življenjem izkazale prve sestre iz Družbe usmiljenk. Bile so preproste žene, večinoma nepismene, brez denarja in izobrazbe. Nič niso imele, pa so vendar toliko darovale. Vesele so odhajale v službo ubogih, tudi takrat, ko je bilo to smrtno nevarno. Vincencij je o njih govoril izredno spoštljivo: »Te sestre, ki gredo radovoljno v smrtno nevarnost, da bi lahko služile ubogim, so mučenice. Kri mučencev pa je seme kristjanov. Kri naših sester bo priklicala v Družbo druge in bo tistim, ki ostanejo, zaslužila od Boga milosti, da se bodo posvetile.« Ko je Vincencij umrl, je bilo sester že okrog dvesto. Danes jih je po vseh celinah skoraj dvajset tisoč.

V evangeliju smo slišali Jezusovo zagotovilo: »Kdor veruje vame, bo dela, ki jih jaz opravljam, tudi sam opravljal, in še večja kot ta bo opravljal.« ...

Prve sestre, o katerih smo pravkar slišali, so verovale, zato so premogle ljubezen, nič manjšo od tiste, ki jo je Jezus povzdignil na križu. To je ljubezen, ki se rodi iz odpovedi samemu sebi. Kali se v ponižnosti in krotkosti. Raste in množi se v darovanju, dokler ne preseže vsake človeške logike in razuma. Ljubezen je čudež vseh čudežev. Ljubezen edina ostane in v polnosti osrečuje.

K delom ljubezni nas torej vabi Gospod. ...

Marija, izprosi nam, da bomo soudeleženi v delih ljubezni.